

LISA JACKSON

JEDNOU UNIKLA O VLÁSEK.

DOKÁŽE TO ZNOVU?

DÍVKA,
KTERÁ PŘEŽILA

DOMINO

Dívka, která přežila

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

Lisa Jackson

Dívka, která přežila – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LISA
JACKSON

DÍVKA,
KTERÁ PŘEŽILA

DOMINO

THE GIRL WHO SURVIVED

Copyright © 2022 by Lisa Jackson, LLC

Translation © 2023 by Marie Čermáková-Frydrychová

Cover photo by Rudolf Jakkel from Pexels

ISBN tištěné verze 978-80-7498-649-9

ISBN e-knihy 978-80-7498-651-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-652-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-653-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

1. KAPITOLA

Mount Hood, Oregon

Před dvaceti lety

Skřííííp!

Kara prudce otevřela oči.

Co to bylo?

Mžourala do tmy.

„Hlavně buď zticha.“

Málem vykřikla leknutím.

Jenže jí kdosi položil dlaň přes pusu.

Až to zabořelo.

„Pst!“

Marlie? Opravdu jí tiskne hlavu do polštáře vlastní sestra?

Začala se bránit.

„Přestaň! Hlavně mě poslouchej a ani necekni!“ sýčela jí varovně přímo do ucha. Kara cítila na kůži sestřin horký dech. „Musíš mě poslechnout.“ Mluvila velmi naléhavě. Tohle nebyl vtip ani kanadský žertík, na jaké byla v rodině se třemi staršími bratry zvyklá. Matka jim říkala výtečníci. Otec zase tvrdil, že rostou pro kriminál.

Jenže teď u ní byla jen samotná Marlie a navíc pěkně vyděšená. „Hlavně dělej, co ti povídám,“ šeptala. „Na nic se neptej. Nediskutuj. Tohle je vážná věc, Karčo, tak ani hlásku!“

Proč?

Marlie promluvila, jako by četla sestře myšlenky: „Teď ti nemůžu nic vysvětlovat, prostě mi věř. Jsi chytrá holčička. To ti přece říkají všichni učitelé, ne? Že jsi oproti svým vrstevníkům napřed. Tak mě poslechni, jasný? A hoď sebou.“

Kara zavrtěla hlavou, slyšela, jak jí vlasy šustí o polštář. Pomalu přivykala šeru. Ať už Marlie vyděsilo cokoli, všechno se zvládne. Máma si bude vědět rady.

„Nesmíš dělat sebemenší hluk, rozumíš? Jako myška.“

Marlie konečně zvedla ruku, kterou jí držela na puse. Kara se neudržela. „Co se –“ vyhrkla tiše, ale Marlie ji hned umlčela. Tentokrát tlačila Karu do polštáře větší silou.

„Mlč a nediskutuj!“ trvala na svém a cedila slova přes zaťaté zuby. Její ostrý, zoufalý tón Karu přimrazil na místě. Máma sice Marlie občas vyčítala, že je „herečka“, ale tentokrát nic nehrála. Mluvila jinak. K smrti vyděšeně.

Kara to vycítila. Ležela bez hnutí.

„Musíš se okamžitě schovat.“

Schovat?

„*Hned*. Rozumíš?“

Kara s vytřeštěným a očima přikývla.

„A nesmí to být tady.“ Marlie pomalu oddalovala dlaň od sestřina obličeje.

„Proč? Kde je máma...?“ špitla rychle Kara. Nemohla si pomoct.

„Sakra, Karo, drž jazyk za zuby! *Prosím!*“ Marlie okamžitě sestře připlácla na pusu dlaň. Hrubě. Znovu jí zvrátila hlavu na polštář. „Ani muk! Nebo tě uslyší!“

Kdo? Kdo by ji mohl slyšet?

Kara cítila, jak se jí šíleně rozbušilo srdce. Do duše se jí vkrádal strach.

„Pojď prostě se mnou a už ani slovo! Myslím to vážně, Karo. Jsou tady zlí lidi. Nesmí tě najít. Když tě najdou, ublíží ti, rozumíš?“ Marlie k ní přibližovala obličej a Kara dokonce i ve tmě

svého pokoje viděla, že se v sestřiných modrých očích zračí strach. Byla oblečená do džínů a mikiny, blond vlasy spletené do copu.

Kara divoce vrtěla hlavou.

„Fajn. Tohle je naposled,“ pronesla Marlie varovně. „Chápeš?“

Kara pomalu přikývla, vyděšená do morku kostí.

„Slib mi, že budeš zticha.“

Kara těžce polkla, cítila knedlík v krku, ale znovu kývla hlavou.

„Mám tě moc ráda, Karčo... Přijdu pro tebe. Slibuju.“ Marlie jen na okamžik zaváhala a pak definitivně zvedla ruku, kterou jí držela na puse.

Kara ani necekla.

„Bezva.“ Marlie pohlédla k oknu. Venku bylo vidět odlesk měsíčního světla na sněhových závějích. Popadla Karu za ruku.

„Pojď!“ Tahala ji nahoru, ale Kara už pobízet nepotřebovala. Vyškrábala se zpod zmuchlané peřiny. Proplížily se kolem Marliiny postele. Kara si i v té tmě všimla několika pečlivě vyskládaných hromádek oblečení na zmačkaném přehozu. Na posteli stály i Marliiny zimní boty. Teď byla stejně jako Kara bosá.

Aby nikdo neslyšel kroky.

Kaře tuhla krev v žilách. Tohle je divné. Navíc moc zlé. Šlápla na nějakou hračku, možná na ostrý barbínin střevíček, ale držela jazyk za zuby, protože Marlie pootevřela dveře do chodby.

Ucítila jemnou vůni kouře ze skomírajícího ohně v krbu a z přízemí k ní slabounce doléhala melodie vánoční koledy.

„Tichá noc...“

Marlie nakoukla do tmy za dveřmi.

„Přesvatá noc...“

Zhluboka se nadechla a stiskla Kařinu ruku. Zašeptala: „Jdem!“ Táhla ji do tmy, do úzké chodbičky kolem zavřených dveří pokojů jejich bratrů až úplně dozadu, kde bylo obloukové schodiště do přízemí, odkud ve strašidelné spirále pronikalo nahoru světlo. Přes zábradlí na odpočívadle v patře viděla masivní dveře do ložnice rodičů.

„V spánku svém...“

Kara se na zlomek vteřiny zaradovala. Marlie ji vede k mámě a – ale ne. Zastavila se u posledních dveří před hlavním schodištěm, u dveří, které bývaly vždycky zamčené, u dveří do bludiště nepoužívaných prostor ve druhém patře, kudy se chodilo na půdu.

Cože?

NE!

„Půlnoc odbila...“

Kara se vzepřela. Tam nepůjde! *Ne, ne, ne!*

Už už chtěla protestovat, ale Marlie se jí podívala do očí pohledem, kterým by se dala řezat ocel.

Bim bam!

Kara zaslechla ten zvuk a vyskočila leknutím. Srdce jí splašeně tlouklo.

Jenže to byly jen staré pendlovky z přízemí, které pravidelně odbíjely a teď přehlušily i koledu.

„Ježíši,“ vydechla Marlie polohlasem a táhla Karu za sebou. Pomalu stoupala po úzkých dřevěných schůdkách.

Bim bam!

„Marlie, ne,“ zašeptala Kara, protože cítila, jak s každým schodem klesá teplota.

„Nemáme jinou možnost!“ vyštěkla Marlie a pořád mluvila velice potichu. Už došly do druhého patra.

Nerozsvítila, ale vytáhla z kapsy miniaturní baterku a jejím tenkým paprskem teď přejížděla přes zakrytý nábytek a různé bedny, zapomenuté lampičky, hromady knih a rozšklebené pytle s odloženým šatstvem. Rodina používala tento prostor jako skladiště, ale podle mámy tady kdysi bývaly pokoje pro služebnictvo. „To by bylo něco...“ dodávala vždycky. Potom si zapálila cigaretu a neopomněla svým vlastním i nevlastním dětem zdůraznit, že tato část domu je zakázané území, považované za nebezpečné. „Přála bych si, abyste tam naprosto nikdy nechodili. V opačném případě si koledujete o průšvih. Slyšíte mě jasně? Myslím to vážně.“

Její výhrůžkám pochopitelně nikdo nevěnoval pozornost.

Samozřejmě se sem vždycky vplížili a potají půdu prohledávali.

Přestože máma jednoznačně prohlásila nepoužívané patro za zakázané území, bratři na nic nedbali a prolézali je skrznaskrz. Kara ve spleti pokojů šmejdila tak často, že se tam velice dobře vyznala. Jenže dnes v naprosté tmě vypadaly promrzlé místnosti zlověstně a nebezpečně. Zavřené dveře najednou připomínaly němé strážce hlídající úzkou chodbičku.

Bim bam!

„Kde je máma?“ zeptala se znovu a snažila se překonat paniku.

Marlie na ni jen pohlédla a zavrtěla hlavou. Přiložila si prst na rty a připomněla tak Kaře, že je nezbytně nutné zachovávat mlčení. Pak ji zoufale táhla pustou chodbou druhého patra.

Tohle není v pořádku.

Tohle vůbec není v pořádku.

Vzadu na konci chodby byly další schody, mnohem užší a příkré jako žebřík. I tyhle byly točité a vedly dolů do kuchyně. Kara se zase na zlomek vteřiny zaradovala, že půjdou zadním vchodem, což jí připadalo dost hloupé, když sem právě vylezly, jenže Marlie měla jiné plány. Zarazila se těsně před schody u nízkých dvířek, kterými se chodilo na půdu.

Kara měla celou dobu nepříjemný pocit a teď už se jí zmocnila zlá předtucha. „Co chceš –“

Marlie vytáhla z kapsy džínů klíč a vsunula ho do zámku. Vzápětí se dvířka od půdy skřípavě otevřela. „Pospěš.“

Kara couvala a vrtěla hlavou. „Já tam nejdu.“ Přece by ji tam Marlie...

„To je mi fuk.“ Marlie ji násilím protáhla dvířky a rychle je za nimi zabouchla.

„Co to má do prdele znamenat?“

„Nemluv sprostě.“

„Ale –“

„Poslyš. Zachraňuju tě. Teda nás.“ Otočila starým vypínačem a ozvalo se hlasité cvaknutí. Nic se nedělo.

„Do hajzlu,“ zamumlala Marlie, když zůstaly potmě.

„Nemluv sprostě,“ oplatila jí to Kara. „A před čím nás zachraňuješ?“

„Pst. Buď zticha. To bys nechtěla vědět.“

„Ale ano! Ano! Chtěla! Pověz mi to.“

„Poslyš, je to... složité.“ Marlie zaváhala.

„A strašidelné.“

„Ano. Hodně moc strašidelné.“ Rozsvítila znovu baterku, aby vůbec viděly na schůdky vinoucí se vzhůru. Schodiště bylo prudké a jednoznačně připomínalo spíš žebřík, protože stupně byly úzké i pro Kařinu nohu. Staré vrzavé schůdky do podkrovního prostoru. Byl velice stísněný a navíc v něm byla zima a tma jako v pytli.

„Tam nejdu.“

„Jistěže jdeš. Pospěš.“

Tohle bylo zlé.

Kara cítila, jak jí naskakuje husí kůže, a ačkoli by se nejraději hádala, neudělala to. Marlie mluvila tak nezvyklým tónem, že se z neposlušné Kary stalo přímo jehňátko. Nechala se tedy dostrkat nahoru. Marlie držela maličkou baterku a úzkým paprskem jim svítila na cestu.

Nahoře byly šikmé krovy a Kara věděla, že v nich určitě hnízdí netopýři. Marlie vystrčila Karu nahoru na dřevěnou podlahu a sama se váhavě zastavila na předposledním schodu. Tím pádem měly hlavy ve stejné výšce a stály proti sobě tváří v tvář, až se málem dotýkaly nosem. Marlie držela baterku blízko svého obličeje, takže jí stíny zkřivily rysy a zdůraznily dolíček na bradě. Najednou vypadala jako zrudná maska podobná tváři jejich bratra Jonase, když si držel rozsvícenou baterku těsně pod bradou, aby zdůraznil strašidelnou atmosféru při vyprávění svých duchařských historek.

Jenže dneska bylo všechno jinak.

Dneska to nebyla hra. To bylo Kaře jasné.

„Musíš tady zůstat a počkat, až se vrátím.“

„Ne!“

„Jen maličkou chvíli.“

Kara zavrtěla hlavou. „Já chci mámu.“

„Vím, ale už jsem ti vysvětlovala, že to zkrátka není možné.“

„Proč?“ Kara cítila narůstající paniku. „Proč mě tu chceš nechat samotnou?“

„Opravdu jen chvíli.“

„Ne!“

„Karo –“

„Já tady nezůstanu. Proč to vůbec říkáš?“ naléhala na Marlie.

„Musím se prostě přesvědčit, že jsme v bezpečí, chápeš?“

„Ne, vůbec to nechápu.“

„A pak pro tebe přijdu. Na mou duši.“

„V bezpečí před čím?“ křičela Kara hystericky. Kdykoli někdo z jejích sourozenců za větou dodal „na mou duši“, znamenalo to, že jí neříká pravdu. „Tvrdilas mi, že jsou tady zlí lidé. Kdo je to?“

„J-já vlastně nevím.“

„A co dělají?“

„Nejsem si... já ne... Nevím jistě, ale jedno je jasné. Děje se tady něco... něco strašně moc zlého, Karo.“

„A co? Co zlého?“

„Nevím.“

„Ale je to tady?“

„No... ano. Prosím tě... hlavně dělej, co ti říkám.“

Kary se zmocnilo podezření, že se Marlie vyhýbá pravdivému vysvětlení. „Kde je táta s mámou?“

Chvilku bylo ticho. Pak sestra odpověděla: „Pryč.“

„Lhářko.“ Proč jí Marlie lže?

„Karo –“

„A co Jonas a Sam a Donner?“ ptala se Kara zoufale na své starší nevlastní bratry. Všichni tady předtím byli. Viděla je u večere i po ní. Donner a Sam poslouchali nějakou muziku a hráli videohry, možná dokonce popíjeli, a samotář Jonas ve svém pokoji

jako vždy trénoval to své karate nebo umění nindžů, jak tomu říkal. Sam si z něho kvůli tomu dělal legraci a posmíval se mu, že je všech nindžů král, což Jonase šíleně štvalo.

Marlie zopakovala svou odpověď: „Všichni jsou pryč.“

„Pryč?“ Den před Vánoce? To bylo dost divné. „Z čeho máš teda strach?“

Marlie si neklidně přejela jazykem rty. Ztišila hlas do nejslabšího možného šepotu. „Jak jsem říkala, někdo tady je. Někdo cizí. Někdo zlý.“

„Kdo? Jak to víš?“ To je šílenství. „Ale právě jsi mi řekla, že jsou všichni ‚pryč‘ a teď najednou... Děsíš mě.“

„Bezva.“

„Já chci za mámou.“

„Opakuju ti, že ona tady není!“ Marlie sice pořád šeptala, ale i do šepotu se jí vkrádala jakási nervozita. Jako mámě, když se naštvála nebo hubovala klukům. „Prostě poslechni, co ti říkám, jasný? Zůstaneš chvíli tady, dokud nebude všude bezpečno. Já se pak vrátím a –“

„Ne!“ Copak ji tady Marlie chce opravdu nechat uprostřed noci úplně samotnou?

„Jenom chvíličku,“ opakovala Marlie, ale Kara divoce vrtěla hlavou.

„Ne, ne! To nemůžeš! Nenechávej mě tady!“ Kara se do sestry zoufale pustila pěstičkami. Proč Marlie dělá něco tak hrozného? Proč? Sedmiletá Kara nechápala, proč by někde měla zůstat o samotě. Navíc v tomhle tmavém strašidelném půdním prostoru páchnoucím plesnivinou, kde bylo všechno zaprášené a určité tady hnízdili pavouci a krysy a vosy a všechna další ohavná stvoření, co jich na světě je. „Nezůstanu tady sama, Mar-“

„Pst! Buď zticha!“ Marlie najednou křečovitě sevřela Kařiny paže.

„Prosím –“

„Musíš poslechnout!“ Marlie mluvila velice ostře. Její šepot zněl jako varovné syčení hada.

Pořádně s Karou zatřásla. Zaryla prsty do rukávů Kařina pyžama.

„Au!“

„Ať ani nepípneš, Karčo. Kočičko zlatá, buď zticha. Slyšíš? Myslím to vážně.“

„Ale nemůžeš mě tady nechat.“ Rozhodně ne tady na tmavé půdě přímo pod hřebenem střechy, kde je zima a táhne. „Zmrznu!“

„Ne, nezmrzneš.“

Tohle je lež. Ano, i malá Kara dobře věděla, že tohle je nesmysl. Všechno je to šílené. „Ty lžeš!“

Marlie jí stiskla předloktí takovou silou, že Kara upustila baterku a ta se skutálela ze schodů. „Krucinál,“ zaklela. „Karo, udělej jedinkrát v životě, co se po tobě chce!“ A pak najednou zmizela. Málem zakopla o baterku, když bleskurychle sbíhala ze schodů.

Kara vyrazila za ní, ale Marlie měla náskok, a tak doběhla ke dveřím jako první, proklouzla ven a zavřela je.

Cvak.

Kara popadla kliku, ale ani s ní nehnula.

Zamkla mě? Dveře jsou zamčené? Opravdu mě tady Marlie zamkla?

Popadla ji zlost a strašný vztek, protože slyšela Marliiny rychlé kroky, které se stále vzdalovaly.

Ne, ne, ne! „Marlie!“ Cloumala klikou, bušila na dveře, ale pak ji vztek konečně začal opouštět a ona se pořádně zamyslela. Tohle rozhodně není žádný hloupý vtip. Něco se stalo. Je to hrozně divné. Stalo se něco... děsivého. Přemohla strach a otřela si slzy vzteku z očí. Cítila, jak ji bolí předloktí v místech, kde ji předtím křečovitě svíraly sestřiny prsty.

Nejraději by křičela, nejraději by ječela, bušila pěstmi do dveří, aby ji někdo zaslechl, aby unikla ze své strašlivé kobky pod střešními trámy a mohla se konečně nadechnout.

Jenže raději zůstala zticha. Hlavou jí stále zněl Marliin syčivý šepot jako hlas smrti: „Je to složitě... a hodně moc strašidelné.“

Celá se třásla, kousla se do rtu a zírala na dveře, na temnou bariéru proti zbytku světa. Nemůže tady jen sedět a čekat.

Co kdyby ten neznámý, před kterým ji Marlie varovala, přišel sem nahoru a našel ji?

Jenže co když Marlie něco udělá? Co když ji *zabije*? Kaře se sevřelo srdce.

Znovu si moc přála být s maminkou a tatínkem. Ti by věděli, co si počít. Jenže podle Marlie jsou oba pryč. V tomhle by určitě nelhala. Určitě ne.

A co když ano?

Kara popadla baterku a s jektajícími zuby a nepravidelně bušícím srdcem civěla na dveře, třásla se zimou a napínala uši, jestli něco nezaslechne, něco jiného než divoký tlukot vlastního srdce. Naskočila jí husí kůže.

Posadila se na dolní schod a cvakala vypínačem baterky. Sledovala, jak nažloutlý paprsek vždycky na chvíličku ozáří vnitřek dveří a pak je zase polkne tma.

Rozsvítila.

Zhasla.

Rozsvítila.

Cvak, cvak, cvak.

Světlo bylo s každým cvaknutím vypínače stále slabší.

Nemůže tady jen tak nečinně sedět a čekat, až se jí vybije baterie. Co když se Marlie už nikdy nevrátí?

Kara měla sto chutí cloumat klikou jako šílená, ječet a mlátit do dveří. Znovu sáhla po klice a sevřela prsty chladný kov. Najednou se však zarazila. Tohle by k ničemu nebylo. Navíc by patrně upoutala nevíтанou pozornost. Ne, musí být chytrá. Musí najít jinou cestu ven.

Odhodlaně znovu stoupala po rozvrzaných schodech až do podkroví. Přes kulaté okýnko vysoko nahoře pronikal slaboučký svit měsíce a matně ozařoval zaprášené a zapomenuté krabice halabala seskládané na sebe. Na všech bednách i krabicích byly popisky. Některé Kara dokázala rozluštit: *Knížky. Oblečení.*

Pracovna. Nebo jen jména: *Sam junior*. *Jonas*. *Donner*. *Marlie*. Její sestra a bratři. Ona, jako nejmladší dítě táty a mámy, tady krabici ještě neměla. Zatím. Uslyšela nějaký šramot. Vzadu v rohu co si bylo. Cosi živého. Slyšela drápky na dřevné podlaze. Veverka? Myš? Nebo snad... krysa?

Otrásla se a pokračovala v přehrabování jedné krabice, když to zaslechla. Úplně jí ztuhla krev v žilách. Odněkud zesponu k ní pronikal příšerný vrískot.

„NEEE! ÁÁÁÁÁÁ!“

Kara nadskočila. Málem se počurala. Prudce se nadechla. Nelidský jekot se rozléhal celým domem jako ozvěna.

Co je to? *Kdo* je to?

Marlie?

Máma?

Nebo někdo jiný?

Buch!

Dům se zachvěl.

Spadlo totiž něco doopravdy velkého.

Kaře vyschlo v puse a pomrkávala, aby zahlala slzy.

Bylo to tělo?

Někdo byl zraněný a křičel a pak spadl?

Marlie?

„Mami,“ vzlykla.

Nebud' jako malá!

Zrychlil se jí tep. Strach ji úplně ochromil. Nakonec se vzpamatovala a donutila se znovu zamířit tenoučkým paprskem baterky na krabice. Našla jednu označenou *Pracovna*. Byla uzavřená. Ale nedokonale. Posvítla si dovnitř a spatřila zažloutlé papíry, starou sešívačku, obálky, lepicí pásku a také zaprášené nůžky. Popadla je, k tomu ještě velkou svorku, která držela pohromadě nějaké papíry, a potichoučku scházela po schodech ke dveřím.

Jednou přistihla u zamčených dveří koupelny Jonase, schovala se a tajně od něj odkoukala, jak se takovou svorkou odemká. Uchopila ji, co nejvíc ji vší silou narovнала a vsunula do

klíčové dírky pod klikou. Už jednou si to vyzkoušela na pokoji Sama juniora a Donnera a fungovalo to. A teď... Kývala drátkem v klíčové dírce a snažila se uvolnit zámek. Přitom napínala uši, jestli nezaslechne nějaký hluk z druhé strany dveří.

No tak, dělej, povzbuzovala se v duchu. Vytáhla drátek, znovu ho vsunula do klíčové dírky a jemně otáčela... dokud neucítila, že zámek povoluje. Ozvalo se tiché *cvak* a ona teď bojovala se strachem, co bude dál. Zhluboka se nadechla, vzala do ruky nůžky, stiskla kliku a dveře otevřela.

2. KAPITOLA

Chodba byla prázdná.

A téměř dokonale tmavá. Jediné chabé osvětlení zahlédla na vzdáleném konci, kde po schodišti poskakovalo nezřetelné světýlko.

Myslím, že tady nejsme sami...

Kara si olízla rty, jako už stokrát předtím, když se potají plížila tímhle starým domem. Přeběhla k menšímu schodišti a opatrně potmě scházela dolů, kůže ji svírala, jako by jí byla malá, do plic nedokázala dostat téměř žádný vzduch.

Vklouzla do prvního patra a znovu si vzdáleně uvědomovala, že někde hraje hudba. Po špičkách se vracela do svého pokojíčku. Byl prázdný, ale když si v něm posvítila baterkou, všimla si, že na Marliině posteli je pořád hromádka jejího oblečení, všechno vzorně složené. Vedle otevřený kufr a zimní boty. Její vlastní postel zůstala rozestlaná, jak z ní vstala – zmačkané prostěradlo, pohozená přikrývka.

Jenže sestru uvnitř nenašla.

Skousla si ret.

Přemáhala hrozný strach.

A znovu slyšela stejnou vánoční koledu, která se rozeznívala domem.

„...půlnoc odbila, město šlo spát...“

Bez dechu pokračovala chodbou do Jonasova pokoje. Byl nejmenší ze všech a panoval v něm ještě větší nepořádek než obvykle. Postel rozestlaná, na stole různé krámy, po zemi poházené oblečení a hry a... Panebože! Nehybné oko, v němž se odrážel paprsek její baterky.

Okamžitě ji upustila a málem hlasitě vykřikla. Přikrčila se, couvala ke dveřím a najednou jí došlo, že zírá na vycpanou jelení hlavu, která dřív visela na zdi a teď ležela na zemi a čouhaly z ní parohy.

Sakra!

Srdce jí málem vyskočilo z hrudi.

Vždyť to byl jen pitomý jelen! Dávno mrtvý. Tyhlety zatracené vycpaniny visely všude po domě a odjakživa ji k smrti děsily. Zvedla tedy baterku a paprskem přejížděla po nepořádku v místnosti. Nedaleko vycpané hlavy ležel u nedopité lahve ionťáku orel s roztaženými křídly, pířka se válela na podlaze a jí došlo, že pták jen nespádl z bidýlka na zdi, ale že je rozsekaný na kusy a má odříznutou hlavu. Tělo se zahnutými drápy bylo pořád připevněné ke stojánku, ale hlava byla jinde, ostrý zobák zaseknutý do koberce, v korálkových očích pohrdavý výraz.

Vzápětí se v ní naprosto všechno sevřelo. Zvedla paprsek baterky směrem ke zdi nad Jonasovou skříní, k místu, kde vždycky visíval meč, relikvie z nějaké dávno zapomenuté války. Všichni měli přísně zakázáno se ho dotýkat, natož ho ze zdi sundávat.

Nikdy.

A teď tam nebyl.

Karu to ani nepřekvapilo.

Když totiž dnes odpoledne procházela kolem pootevřených dveří Jonasova pokoje, přistihla ho s mečem v ruce. Mával s ním a dělal výpady jako v nějaké bitvě z fantasy filmu. Nebo jako by byl nindža.

Blbeček, pomyslela si v tu chvíli.

Teď byla k smrti vyděšená.

Pevně svírala nůžky.

V dalším pokoji spali oba její starší bratři. Donner byl vlastně Marliin bratr. Oni byli děti z mámina předchozího manželství, než si vzala tátu. Bratři Sam junior a Jonas byli zase tátovi synové. Měli jinou „opravdickou“ mámu. Takže Kara byla jediným společným potomkem táty a mámy.

Ne že by na tom záleželo.

Jí rozhodně ne.

A už vůbec ne teď.

Ona si jen přála některého z nich najít.

I pokoj starších bratrů vypadal stejně jako vždycky – změř po-mačkaných prostěradel a pokrývek spadlých na zem do hromad oblečení, bot, zimních pohorek, obalů od sladkostí a plechovek. V nohách postele Sama juniora ležel jeho batůžek a na prádelníku si všimla jeho nové nokie. Vždycky byl z těch dvou pořádnější a nikdy nechodil bez telefonu. Tak proč ho tady dnes nechal?

Sevělo se jí hrdlo. Přejížděla skomírajícím paprskem baterky po místnosti. Donnerův kout byl vyložená katastrofa korunovaná starou krabicí od pizzy a krabičkou cigaret nedokonale překrytou polštářem.

Kara znovu potichoučku vyšla do chodby, nervy se jí napínaly jako struny. Pořád bylo slyšet hudbu.

„Jen Boží láska, ta bdí...“

Melodie se linula z hi-fi věže v přízemí.

Kara cítila srdce až v krku a pomaličku couvala zpátky ke schodišti pro služebnictvo. Potřebovala se vyhnout obrovskému vyřezávanému hlavnímu schodišti, které půlkruhově stoupalo z obývacích prostor v přízemí. Neslyšně se plížila po zadním schodišti do kuchyně, kde byla tma. Jediné osvětlení proudivo okny zvenčí, odraz měsíčního svitu na bělostném sněhu. Potichoučku obešla pracovní ostrůvek uprostřed a pokračovala klenutým průchodem do jídelny, kde stál obrovský stůl, který se táhl ode dveří přípravných až k francouzskému oknu. Všimla si, že na terase je vysoká vrstva sněhu a za ní se leskne jezero, částečně zakryté shluky zasněžených jedlí a borovic.

V jídelně bylo svátečně prostřeno na vánoční oslavu, křišťálové skleničky se červeně blýskaly ve světle posledních žhavých uhlíků v krbu, kde táta rozdělával pořádný oheň. Večer ho sledovala, jak skládá hranici ze špalků, které vytáhl z vestavěné schránky na dřevo vedle krbu. Nezapomněl ani na staré noviny a třísky, aby hranice snadno chytla. Od té doby plápolaly v krbu plameny a ozývalo se praskání. Cítila zde výraznější pach kouře a ještě čehosi jiného... to bylo divné, zvláště kovově páchnoucí. U velkého okna napůl ležel vánoční stromek, bílé žárovičky na něm poblikávaly, měl zlomené větve.

Takhle předtím nevypadal.

Kara ucítila, jak se jí ježí vlasy.

A pak si všimla stěn...

...posetých tmavými roztékajícími se skvrnami.

Dívala se na ty pramínky.

Červené.

Husté.

Krev!

Všude po zdech stékaly pramínky krve a na zemi tvořily tmavé louže.

Neudržela se a hlasitě vykřikla. Hrozilo, že se jí zvedne žaludek. Udělala dva kroky k obývacímu pokoji a znovu vykřikla. Na mámině bílém koberci tam ležel její bratr Donner s podříznutým hrdlem. Pleť měl bílou jako mléko, ve světlých vlasech červené proužky, nehybné oči upřené ke stropu. Udělala krok zpět a patou narazila do čehosi měkkého. Prudce se obrátila a spatřila Sama juniora schouleného do klubíčka, vlasy spleené krví, otevřená ústa a strnulý pohled. „Neeee!“ křičela, lapala po dechu a vzlykala. Žaludek se jí už křečovitě svíral.

Upustila nůžky i baterku a začala se otáčet, když si všimla Jonase, částečně zakrytého vánočním stromkem, s tváří a košilí celou od krve, pramen tmavých vlasů mu padal do očí. Měl je otevřené.

Prudce oddechovala, v šoku na něj civěla a vykřikla, když viděla, že mrknul.

Byl snad naživu?

To snad ne!

„K-k-k-ka... karrro...“ chroptěl tiše.

Dokázala jen civět na jeho zkrvavený obličej.

„Běž... on... on... sežeň... pomoc...“ Snažil se zvednout, ale bezvládně klesl. „Honem... utíkej...“ šeptal chrčivě. Obracel oči v sloup a ona od něj couvala, uklouzla v krvi, která byla úplně všude – na stěnách, na zemi, dostříkla i na strop.

„Marlie!“ vrískala. Kde sakra je? „Mar-lie!“ Zalykala se sestřiným jménem, klopýtala ven z pokoje a přinutila se dojít k chodbičce vedoucí k ložnici rodičů.

Kara nekontrolovatelně vzlykala, lapala po dechu, rozrazila dveře a spatřila tu hrůzu uvnitř. „Ne!“ křičela a úplně se zhroutila. „Ne, ne, ne!“ Oba rodiče byli v posteli. Máma v hedvábném pyžamu a otec jen v boxerkách. Oba celí od krve, která potřísnila prostěradla, a Kara si všimla skvrn i na rámu postele a na zdi. Máminy světlé vlasy byly spleené krví, oči měla skelné a upřené ke stropu. Tátův obličej měl strašidelný namodralý odstín, z koutku pootevřených úst mu stékal rudý pramínek. Na obnaženém trupu zely ošklivé hluboké rány a chloupky na hrudi měl spleené krví.

Couvala z pokoje jako v mátohách.

Mrtví.

Všichni jsou mrtví.

Kromě Jonase.

Rychle se vracela do obývacího pokoje a k bratrovi, když vtom si vzpomněla na telefon.

Musí zavolat pomoc.

9-1-1.

Jenže už se nedokázala vrátit do máminy ložnice, nedokázala znovu vidět rodiče v takovém stavu... ne. Couvala, vrávorala na nejistých nohou. V kuchyni je také jeden telefon a nahoře nový mobil Sama juniora. Zavolá policii. I sanitku. Jenže když probíhala obývacím pokojem, viděla, že se Jonas zase zhroutil k zemi. Možná je pozdě.

Rozběhla se k němu.

Najednou si všimla, jak se otevřely vstupní dveře.

Marlie?

Ne!

To *nebyla* sestra

Nějaký chlap.

Ve dveřích viděla siluetu obrovského muže.

Vrah!

Tím si byla jistá.

Panebože!

Vyjekla hrůzou, otočila se, bosé nohy jí uklouzly v kaluži lepkavé krve.

„Do prdele! Co to je, kur-“ láteřil muž.

Spatřil ji!

Vzala nohy na ramena a běžela jako o život.

Nejvyšší rychlostí, jaké byla schopná, proběhla jídelnou, převrátila židli a hnala se přes přípravnu do kuchyně.

„Hej!“ Hlas byl hluboký a mužský. Energický. „Hej! Ty! Stůj!“

Rozrazila dveře, sprintovala přes verandu a skákala ze schodů na zasněžený dvorek.

„Stůj! Holčičko, stůj!“

To zrovna...!

Bez dlouhého váhání se sklonila pod nejnižší větve jedlí a zkratkou vyrazila na zadní pěšinu vedoucí k jezeru. Sníh na ní byl udusaný, jako by tudy někdo chodil, a mezi prsty studil jako led. Přesto se pořád řítila dál a nevěšela si větví v obličejí a zmrzlých šlahounů, které se zachytávaly o látku jejího pyžama. Slyšela, jak se jí rozerval rukáv, ucítila bodnutí trnu, ale nezastavovala se a už vůbec se neodvažovala ohlížet. Začínaly ji pálit plíce, před ústy se jí tvořily bílé obláčky, ale nezpomalovala. Srdce jí bušilo jako zvon, hlavu držela skloněnou, proplétala se v nízkém jehličnatém porostu a cítila, jak jí padají na ramena sněhové lavinky, když se prodírala pod větvemi.

Co se to stalo?

Kdo zabil mámu s tátou?

Proč? Cítila, jak jí na tvářích přimrzají slzy, běžela pořád dál, přes houští a mlází a v duchu viděla tu strašlivou krvavou lázeň a hlavou jí probleskovaly zlomky hrůzných obrazů, zatímco stromy kolem sebe vnímala jen jako rozmazanou šmouhu. Viděla nehybné rodiče ležící ve vlastní krvi. Sama Juniora a Donnera s vlasy splepenými krví, mléčnými nevidoucíma očima. Ti dva leželi vedle sebe. Jonas se zvedl a řekl jí, ať *utíká a přivede pomoc*. A Marlie, bílá jako duch, nakukovala zpoza borovice a naléhavě ji povzbuzovala. *Běž, Karo!* Její křik slyšela i přes bušení v uších.

Věděla, že to je jen její bujná fantazie.

Všichni jsou duchové.

Najednou se jí oči zalily slzami, všechno viděla rozmazaně, ale nutila nohy ke stálému pohybu a její téměř zmrzlá chodidla po sněhu přímo letěla.

Slyšela, že běží za ní, jeho těžké kroky duněly na pěšince a slyšela praskot suchých větviček, jak se prodíral mezi stromy.

Rychleji! Utíkej rychleji!

Kara těžce dýchala, ale mezi stromy viděla lesklé jezero. Jeho hladina zářila v měsíčním světle a zvláštěně Karu přitahovala. Na opačném břehu svítilo několik domů jako majáky.

Jen jestli to zvládne.

Ano, určitě!

Zvládne to!

Rychleji! Utíkej rychleji!

Zakopla o obnažený kořen a už letěla s výkřikem na zem, ale pád vyrovnala. Cítila pulsující bolest ve zraněné noze a pár kroků klopýtala, chvíli pokulhávala a už by to nejradyji vzdala, padla do sněhu a plakala.

Ne! Nezastavuj. Běž pro pomoc! Jonas pořád žije!

Řítla se vpřed.

Vrah se k ní blížil.

Slyšela jeho trhaný dech, cítila, jak se pod jeho kroky chvěje zem. Ale i on už ochaboval, a když na ni zavolal, málem nemohl

popadnout dech. „Pro lásku boží, děvče, stůj! Já tě... Já ti nic... Neublížím ti.“

Ani na okamžik mu nevěřila.

Nezastavuj! Slyšela ten křik v hlavě a také skoro lapala po dechu.

Už byla na břehu, najednou jí uklouzla noha a ona nekontrolovatelně padala dolů k jezeru.

„Stůj!“ křičel muž. „Ježíšikriste, stůj!“

Pořád se řítila dolů, trhla tělem a dostala se na zledovatělou hladinu, která vypadala jako sklo, a pak se jen klouzala po ledu co nejdál od břehu.

„Hej!“ křičel ochraptěle.

Nevsímala si ho, pořád klouzala a točila se, až se jí konečně podařilo vstát, ale po hladkém povrchu se jí běželo hodně špatně. Uvědomila si, že to měla oběhnout po břehu. Jenže bylo příliš pozdě.

Vrah už stál na ledu.

Ne!

Skočila vpřed, nohy jí podjížděly, ale ona se chtěla dostat přes ledovou plochu k blikajícím světýlkům, k lidským obydlím, kde by mohla najít někoho, kdo jí pomůže, některého z obyvatel těch srubů. Musí to zvládnout.

„Ne! To ne! Do prdele!“

Běžel za ní a také klouzal po ledu.

Zmocnila se jí obrovská panika, zběsile se hnala dál, ale natáhla se jak dlouhá tak široká a rozbila si bradu.

„Stůj!“

Už ji po zamrzlé hladině doháněl.

Blížil se!

Musí mu utéct! Musí se dostat pryč!

Znovu se ohlédla a koutkem oka spatřila, jak se pořád přibližuje.

Blížil se až moc. Byl pár kroků od ní.

Kara znásobila své úsilí, ale on po ní skočil.

Praaaaask!

Ucítila, jak jí led pod nohama povoluje, a ke své hrůze pod sebou spatřila drobné prasklinky. Nejdřív jednu klikatou čárku a pak všechno kolem ní pukalo, až to vypadalo jako obrovská pavučina.

Strnul na místě. „Do hajzlu!“

Pavučina nepřestávala prskat.

„Panebože,“ vydechl. „Stůj!“

Kdesi v hlubinách mysli ji napadlo, že vlastně ani neumí plavat. Nehýbala se.

Jenže bylo pozdě.

K uším jí téměř jako vzdech dolehlo další hrozivé zapraskání.

Pak se v jediném okamžiku led pod ní propadl.

Kara zavřískla hrůzou a klesala do ledových hlubin, které ji pohltily.

Padala ke dnu jako kámen v ledovém objetí jezerní vody.

Divoce kopala, přemáhala paniku, snažila se plavat nahoru přes bublinky vzduchu a kusy ledu až k hladině, kde přes ledový příkrov nad sebou viděla bledý měsíc. Voda však kolem ní vířila a dostávala se jí do krku.

Ale kdyby se jí podařilo dostat na hladinu a –

Led zase praskal, voda nad ní se zvířila a odhodila ji stranou, protože ledem propadl muž. Jeho obrovské tělo tak blízko jejího udělalo vlny, které ji odstrčily od tmavého místa na hladině, od místa bez ledu, od vzduchu, který tak zoufale potřebovala.

Ne, ne, ne!

Snažila se vyplavat, kopala, aby se dostala na hladinu, která nebyla pokrytá ledem. On už také lapal po vzduchu, jeho těžké oblečení i boty ho táhly ke dnu jako mrtvá váha. Ale zahlédl ji a natáhl po ní ruku.

Chňapl po ní, ona mu vyklouzla ze sevření ve snaze plavat, zděšeně kopala, zoufale se snažila vynořit, sledovala měsíc vysoko na noční obloze. Jenže nacházela jen tmu. Všude kolem ní voda. Plíce měla v jedné ohni.

Musíš plavat, Karčo! Plavej, zlatíčko!

V hlavě jí zněl Marliin hlas.

Jenže to k ničemu nebylo.

Poslední zbytky vzduchu z jejích plic unikaly v podobě sloupce bublinek a plíce ji už strašlivě bolely.

Černý svět pod hladinou jezera vířil kolem ní.

Nutilo ji to ke kašli, ale tím jen ztratila další vzduch a nabrala do plic vodu.

Nepřestávala kopat, ale bylo to marné. Nedokázala najít díru v ledu, nevěděla, kde je nahoře a kde dole.

Nevzdávej se, Karo! Nevzdávej se!

Marliin hlas. Slabý a vzdálený.

Kara se bála, že jí plíce snad prasknou. Vzdala to. Zmatek a panika pominuly, kroužila líně ve vodě a jen velmi vzdáleně si ve všeobjímající temnotě uvědomovala stisk paží. Svět strašidelně potemněl a byl až neskutečně tichý a pak... pak, jako z velké dálky znovu zaslechla pomalé tóny vánoční koledy.

„Zdřímli dávno i pastýři stád...“

3. KAPITOLA

O dvacet let později

„Víte, co se říká, Karo,“ promlouvala k ní paní doktorka Čou a nepatrně nadzvedla tenké obočí. Seděla v naducaném křesle ve své ordinaci v prvním patře starého elegantního domu v severozápadním Portlandu.

„Nevím, ale když ,se' něco říká, vždycky je to něco hlubokomyšlného. Hádám, že to stále platí,“ odpověděla Kara a dodala: „Napadlo vás někdy, o kom se mluví, když ,se' něco říká?“

„No pochopitelně. Víím, o kom, nebo spíš o čem, se mluví. O slovech zkušených mudrců. Filozofů v běhu staletí.“ V tmavých očích paní doktorky se objevila jiskra, odlesk paprsku odpoledního slunce pronikajícího žaluziemi. Doktorka Čou byla malá, drobná žena. Havraní vlasy, inteligentní pohled a pružné tělo zocelené běháním maratonů.

„No, ti měli výhodu, ne? Chápete, uměli nahlížet události minulé a tak všelijak podobně.“ Kara zalétla pohledem k oknu. Prosincové slunce nesměle prosvítalo mezi bachratými mraky slibujícími další sněhovou nadílku. Paprsky prosvěcovaly malebné rampouchy visící ze střechy jako křišťálové dýky. Cestou sem poslouchala Kara v autě rádio. Podle předpovědi mělo hustě sněžit. Do Vánoc napadne minimálně půl metru. Při tom pomýšlení

se zachvěla. Rozhodně nepatřila k lidem, kteří romanticky sní o Vánocích bílých. Vánoce pro ni znamenaly spíš noční můru.

„Máte pravdu.“

„No a co nám mudrcové předkládají dnes? Rozšiřte mi obzory.“

„Že pocit viny je jako žárlivá milenka.“

„Ach ne, tohohle mě ušetřete!“ Kara nic podobného nechtěla slyšet.

„Odhání od sebe veškeré ostatní emoce, nevytváří pro ně místo, hystericky si střeží svou pozici v srdci dotyčného člověka.“

„Pocit viny není tudíž rodu mužského, ale ženského? No jistě...“ Kara se hořce zasmála. „Takže teď už nejste jen obyčejná psycholožka. Povýšila jste na filozofa?“ Nedokázala skrýt v hlase ironii.

„Jen vám to jemně připomínám.“

Jako by snad Kara někdy dokázala překonat svůj pocit viny za to, že přežila... Už dvě desetiletí byl jejím stálým společníkem.

Teď je dospělá, má za sebou dvacet let terapie, ale pořád bojuje s traumatem, následkem obrovského šoku, a zatím se ještě ani o píd' nepřiblížila tomu, aby byla takzvaně „v pohodě“. Věděla, že pro ni vysvobození neexistuje, přestože jí tvrdili, že i na ni venku čeká jakýsi „normální“ život – omílala to už dětská psycholožka, psycholožka pro dospívající a teď doktorka Čou, třetí odborník na psychologii v jejím životě. K té začala chodit po dosažení plnoletosti.

Kara si nebyla jistá, jestli dostala do života karty, v nichž by bylo něco „normálního“.

„Říkala jste, že už nevidáte žádné další duchy,“ konstatovala paní doktorka. „Je to tak?“

„Vůbec jsem vám to neměla vyprávět,“ opáčila Kara. „Byl to jen pitomý sen.“

„Pitomý sen, který se vrací.“

„To jo, ale teď už nějakou dobu ne,“ zalhala Kara. „Minimálně tak dva, spíš tři měsíce.“

Psycholožka si ji zkoumavě prohlížela. Pohodlně se opřela a zamýšleně si tūkala tužkou o rty. Jako by své pacientce nevěřila. „A co ten pocit, že vás někdo sleduje? Že možná máte v patách stalkera?“

Kara pokrčila rameny. „Taky lepší.“

„Opravdu?“ Zase ten nevěřící tón. Odložila tužku do hrníčku na stolku.

„Ano!“ řekla Kara.

Doktorka se zadumaně mračila a jemné vrásky mezi obočím se jí prohloubily. „Poslyšte, Karo, chápu, že vám nastává nejobtížnější část roku, takže odjíždím na svátky s těžkým srdcem, ale máte číslo na doktora Prescottta i číslo mého mobilu, kdyby to bylo akutní.“

„Copak to není vždycky akutní?“ zeptala se Kara napůl v leg-raci. Nemínila volat jinému doktorovi, nemínila mluvit s neznámým člověkem v neznámé ordinaci. Nechtěla mu líčit svůj příběh od začátku ani nechtěla kolegu doktorky Čou seznámit „v krátkosti“ se svým případem. Ne. Cítila se příjemně jen a jen tady v této místnosti s chladivě zelenými stěnami, měkkým nábytkem a zarámovanými akvarely rozkvetlých luk. A hlavně s touto cvokařkou. Konečně. Už jich za sebou měla na svůj vkus víc než dost.

„Tak už to v téhle branži chodí.“ Doktorka Čou vstala a natáhla ruku. Než ji Kara stačila stisknout, rozhodla se ji doktorka místo toho obejmout. Byla o něco menší než Kara, ale ani to jí nebránilo poplácat Karu po zádech. Pak od ní poodstoupila. „Uvidíme se sedmého ledna, ano?“

„Pokud se ovšem neuzdravím.“

„No jo,“ zareagovala značně ironicky. Obě věděly, že vánoční svátky jsou pro Karu nejhorším obdobím v roce. Letos se k nim navíc přidala ještě jedna věc, která jim oběma dělala vrásky. Za dva dny měli propustit z vězení Jonase. Bratra, který jako jediný přežil.

Ach radosti veselosti...

„Šťastné a veselé,“ loučila se doktorka Čou.

„Veselé Vánoce i vám.“ Kaře se zadrhl hlas. Hrozilo, že se každou chvíli sesype. Rychle tedy popadla kabát a šálu a spěšně odešla, než se jí začnou koulet po tvářích ty protivné slzy. Chvátala po koberci na chodbě kolem několika dalších ordinací se jmény nejruznějších specialistů a cestou si strkala ruce do rukávů dlouhého kabátu a ještě si omotávala kolem krku šálu.

Konečně strčila do skleněných dveří a vyšla z dvoupatrového domu, který dřív sloužil k bydlení. U zamrzlé louže v popraskaném asfaltu malého parkoviště na ni čekal její špinavý džíp. Namířila na auto dálkové ovládání a odemkla.

Silnice už byly všude protažené a posypané, ale obloha se zase zbarvila do hrozné šedi, oblaka tmavla stále víc, šerilo se. Pečlivě si prohlédla vnitřek auta.

Nikdo se v něm neschoval.

Jakmile sedla za volant, nastartovala. Ze zvyku se uvnitř zamkla a zkontrolovala zrcátka. Nikoho v nich nezahledla. Žádný vyšinutý vrah se na ni nevrhl. Na okamžik spatřila v odrazu své vlastní vyděšené oči oříškově hnědé barvy. Hrozilo, že se zase zalijí slzami. „Tak dost!“ okřikla se, vypnula na svém iPhoneu tichý režim, odložila ho do držáku na kávu a šlápla na plyn. Džíp poskočil dozadu. Rychle přeřadila a vyjela.

Mobil zapípal. Podívala se na displej.

Objevilo se na něm jméno tetičky Faizy.

„Ne,“ zamumlala. „Tohle teď určitě ne. Možná nikdy.“ Momentálně se nehodlala zabývat ženou, která se před lety mohla přetrhnout, aby ji dostala do opatrovnictví z jediného důvodu: chtěla si pořádně užít Kařina majetku. Majetku, který měla Kara získat v osmadvaceti letech – tedy za čtrnáct dní. Kaře se nechtělo poslouchat Faiziny vlezlé otázky ani nekonečná únavná obviňování. Tohle snad už patří minulosti. To, že tetička Fai pořád bydlela v rodinném sídle na West Hills s výhledem na Portland, by Kaře mělo vadit, protože to bylo její dědictví. Jenže jí to bylo jedno. Velkolepá vila se sedmi ložnicemi, nádherným

schodištěm a úchvatnými výhledy pro ni byla jen bolestnou vzpomínkou na život, o který tak krutě přišla. Teta Faiza byla její zákonnou opatrovnící, takže i se svým přítelem hudebníkem převzala nemovitost do užívání, aby se mohla o Karu starat. Bohužel se o ni nijak zvlášť nezajímala, a tak Kara strávila většinu svého osiřelého dětství u Merritta Margroeva a jeho druhé ženy Helen. Jejich domek na východním břehu řeky, bungalov vmáčkнутý do úzkých sellwoodských uliček, pro ni byl rozhodně víc domovem než velká vila na zalesněných svazích nad městem.

Sešlápla plyn a ujížděla v hustém provozu. Musela předjet pomalý pickup. Svým manévrem si vysloužila reakci řidiče v červené kšiltovce, který jí pohrozil pěstí a vztekle na ni zatroubil. Bylo jí to jedno a řítila se dál. Telefon znovu zazvonil. Tetička Faiza se nevzdávala snadno.

„Bezva.“ Kara na poslední chvíli odbočila, protože si všimla prodejny alkoholu. Zajela na přeplněné parkoviště. „To není dobrý nápad,“ zamumlala, ale vypnula motor, vystoupila, zamkla auto a strčila klíče do kapsy. Bez váhání vešla do obchodu.

Představoval pro ni známou puďu a transakce byla rychlá. Žádné dlouhé vybírání.

Dvě lahve merlotu a navíc ještě sedmičku vodky.

Svátky se koneckonců rychle blíží. A bratra brzy propustí z kriminálu. Skvělá doba na hodokvas – a bůh ví, že Kara potřebovala o Vánocích trochu povzbudit. Vlastně ne trochu, ale *hodně*.

Padesátnice u pokladny páchla cigaretami a větrovými bonbóny. Byla předčasně zestárlá v obličejí a oranžové vlasy jí částečně zakrývala veselá červená čepička s rolničkou namísto bambule. Když pohnula hlavou, rolnička zacinkala.

Veselé Vánoce.

Kara zaplatila hotově a nevsímala si zvědavého pohledu, který po ní pokladní vrhla, když jí vracela drobné a ukládala lahve do papírového sáčku.

Krucí! Ta ženská se pokouší někde si ji zařadit.

Kara milovala svou anonymitu.

Jenže věděla, že s tou bude brzy konec.

Pohled jí zalétl k novinám na nejbližším stojánku. Její obavy se potvrdily. Četla palcový titulek na první stránce: PACHATEL MASAKRU U COLD LAKE BUDE PROPUŠTĚN. A podtitulek menšími písmeny: JONAS MCINTYRE PŮJDE NA SVOBODU.

Kara cítila, jak se jí svírá žaludek. V ústech ucítila kyselou pachutí.

U pokladny už stála další zákaznice, asi šedesátiletá žena v dlouhém červeném kabátu a baretu stejné barvy. Stavěla na pult své lahve vína. Kara stačila popadnout noviny ze stojánku a oznámila pokladní: „Ještě si беру tohle.“ Strčila jí pětidolarovku.

„Počkat počkat,“ ozvala se nepříjemně vysokým, nafoukavým hlasem zákaznice a sešpulila rty v naprosto stejném odstínu jako kabát. Podmračeně se na ni dívala. „Na řadě jsem měla být já.“

„Měla. Ale já jsem přišla dřív. Veselé Vánoce.“ Žena jen otevřela pusku nad tou nestydatostí. Kara prohodila k pokladní: „Drobné dejte sem,“ a ukázala na sklenici s příspěvkem pro místní psí útulek.

„No tohle jsem nikdy...“ vzdychla žena v červeném.

„To se vsadím, že *jste to nikdy*.“ Kara si strčila noviny pod paži a odkráčela. Žena v červeném baretu po ní vrhala zlé pohledy.

To nebylo moudré, Karo. Nezapomeň, že chceš splynout s davem. Zmizet ve stínech. Zůstat v anonymitě.

„No jo, porád.“

V tašce jí cinkaly lahve a ona spěchala ven, kde se už setmělo, přicházela noc, svítily pouliční lampy a znovu začalo sněžit.

Zkontrolovala, jestli někdo není vzadu v autě, hodila tašku na místo spolujezdce a vyjela z parkoviště. Žena v baretu po ní blýskala zlým pohledem i venku, zatímco usedala za volant bílého mercedesu.

Kara se znovu, tentokrát pomaleji, zapojila do hustého provozu aut vyjíždějících z centra. Přískokem vpřed. Všichni už

svítily a červená brzdová světla neustále poblikávala. Přestože byly teprve čtyři odpoledne, pořádně se stmívalo, což nebylo v prosinci nic neobvyklého. Noviny rozložené na první stránce na sedadle spolujezdce ji provokovaly svými titulky a fotografií z dovolené v jejich rodinném srubu v horách. Téma zabralo celou titulní stranu *Registeru*. Zapochoybovala, jestli se dá slovem „srub“ označovat třípodlažní dům postavený před sto lety slavným architektem. Její rodiče mu tak každopádně říkali. Byl velkolepý, krásně zdobený, postavený na zakázku podle zvláštních přání jejího prapradědečka. Tento „srub“ stál pořád na svém místě, postupně chátral, šířila ho plíseň i rez a Kara předpokládala, že u něj pořád stojí cedule NA PRODEJ, protože za ty roky se ne našli žádní zájemci, kteří by chtěli koupit obrovskou ruinu, v níž byla zmasakrována bezmála celá rodina. Pro tragédii už se vžilo označení „masakr u Cold Lake“ nebo „masakr rodiny McIntyreových“. Z obou ji mrazilo.

Kaře znovu zazvonil mobil, právě když brzdila na červenou. Na displeji viděla jen nějaké místní číslo. Žádné jméno. Žádná identita volajícího. „Kašlu na to.“

Od oficiálního oznámení o Jonasově brzkém propuštění z výkonu trestu ji v jednom kuse obtěžovali novináři, porůznu jí volali a ona s nimi odmítala mluvit. Dokonce i ten protivný Wesley Tate. Vlastně přesněji *hlavně* ten protivný *Wesley Tate*. Byl až moc chytrý. Až moc okouzující. Až moc pohledný a až moc do celé tragédie viděl.

Jeho otec – tehdy policista mimo službu – totiž zachránil Karu, aby se neutopila. A při tom sám zahynul. Bodejť by se ne užírala pocitem viny. V jeho případě obzvláště velkým. Měla by Wesleymu věnovat trochu času a vylíčit mu svůj pohled na celou tu katastrofu.

Vzápětí to zavrhla. Ne, to není dobrý nápad. Jakkoli měl Tate k tomuto případu blízko, jakkoli emotivní pro něj muselo to téma být, bylo třeba si uvědomit jedno: Tate je v první řadě novinář. A navíc muž.

Kara opět podlehla své tradiční zaujatosti proti mužskému pokolení. Tentokrát kvůli Bradu Jonesovi, kterého před pouhými dvěma týdny vykopla.

Brad se zachoval stejně jako pár jejích partnerů před ním. Zajímal se o ni daleko víc kvůli neblaze proslulé tragédii její rodiny než kvůli ní samotné. A samozřejmě zde byla i otázka dědictví, respektive toho, co z něj zbude poté, co se o ni i o její majetek tak báječně postarala tetička Fai.

„Žádné velké překvapení.“ Zapnula rádio, aby zaplašila případnou přetrvávající lítost kvůli rozchodu s Bradem, a pochopitelně se okamžitě ozvala vánoční hudba. Navíc ta nejhorší možná. Autem se rozléhala „Tichá noc“.

„...jen Boží láska, ta bdí...“

„Ach ne! To teda ne!“ Panebože, kde jsou odrhovačky jako „Rockin' Around the Christmas Tree“, když je člověk potřebuje? Rádio tedy zase vypnula a hodinu jela v relativním tichu, dokud neminula ceduli VÍTEJTE VE WHIMSTICKU s informací o tom, že zde žije něco přes dvanáct tisíc obyvatel.

Vyhнула se centru města, objížděla ho bočními uličkami, až konečně odbočila do tiché čtvrti, kde bydlela. Pokud jde o sousedy, žádného z nich téměř neznala – a přesně tak jí to vyhovovalo. Těsně za vrcholkem malého kopečku odpočítala tři domy a zaparkovala na své příjezdové cestě. Naštěstí na zasněžené ulici neviděla žádné přenosové vozy ani davy novinářů. Však ono to přijde, jakmile Jonas McIntyre vyjde z vězení.

Jediným dotekem prstu na dálkovém ovládní odemkla vrata garáže, která se postupně zvedala. Vjela dovnitř dřív, než byla úplně nahoře, znovu se dotkla tlačítka a nakonec zkontrolovala, že se za ní vrata zavřela. Ani ne za minutu už byla uvnitř domu, rozsvítla, nastavila si teplotu na topení a nechala se přivítat Rhapsody, svou fenkou z útulku, která byla zřejmě něco mezi malým teriérem, možná labradorem a určitě pitbullem, ale nedalo se to určit přesně. Ke zjištění přesného poměru ras fenky by jí musela Kara nechat udělat psí test na DNA, a za to se jí zase nechtělo

utrácet. Proč rozkrývat tajemství jejích zkřížených předků? Co na tom záleží? Kara potřebovala vědět jen jedno – že ji tahle pětadvacetikilová chlupatá potvůrka s moudrýma zlatavýma očima miluje jako nikdo na světě od doby, kdy byla ještě dítě.

„No jo, hodná holka,“ pobrukovala a drbala fenku za ušima. Musela se smát, když kolem ní Rhapsody pořád nadšeně vířila, až vypadala jako žlutohnědá šmouha. „Jasně, chápu, samozřejmě. Hned ti dám dobrůtku,“ mluvila chlácholivě a vytáhla z tašky lahve červeného vína. „A já si dám zase svou dobrůtku. Sedni.“ Rhapsody poslechla a bedlivě Karu sledovala, dokud se od ní nedočkala psi sušenky se slantinovou příchutí. Chytila ji ještě ve vzduchu a pak odklusala do obývacího pokoje, aby si na ní pochutnala ve svém pelíšku, zatímco Kara našla v zásuvce vývrtku a dala se do otevírání merlotu.

Než se Rhapsody vrátila a postavila se ke dveřím, Kara si nalévala víno do sklenky na stopce. S vínem v ruce odemkla dveře a vyšla ven. Sledovala Rhapsody, jak se prohání po zahrádce za domem, čímž vyplašila nějakého zimního ptáčka z posezení na větvi. Fenka byla její nejlepší kamarádka – přesněji řečeno jediná kamarádka. Kara si za to mohla sama. Nikdy nevěřila nikomu, s kým se kdy setkala. Měla tudíž jen známé. Za ta léta se jí chtělo vetřít do přízně až příliš mnoho lidí, a to z několika důvodů. Buď byli zvědaví na její minulost, nebo od ní něco chtěli, anebo od obojího trochu. Přátelé jí zkrátka nestáli za to trápení. Psi – a hlavně Rhapsody – se svou nehynoucí příchylností byli o tolik lepší společníci! A pokud jde o muže? Uf. Škoda mluvit.

Znovu začalo sněžit. Padaly droboučké, téměř prachové vločky, které se asi jen tak nerozpustí, protože vytvářely další běloučkou vrstvu na deseticentimetrové pokrývce. Rhapsody si potřebovala vybit nahromaděnou energii, přebíhala z jednoho konce dvorku na druhý, a prošlapávala si cestičku v bělostných závějích. Zasněžený trávník byl dlouhý a úzký, takže Rhapsody měla dost místa se rozběhnout, ale byl oplocený a taky obrostlý živým

plotem ze stálezelených keřů, rododendronů a vavřínu. Kara tak měla dostatek soukromí, aby vůbec nedohlédla na sousedy. A oni neviděli k ní. Což bylo ideální. Teď byla veškerá zeleň pokrytá sněhem a připomněla Kaře jedle a borovice kolem jejich srubu a tu příšernou noc, kdy běžela lesem jako šílená, noc hrůzné tragédie, která jí změnila život...

„Přestaň!“ okřikla se tak hlasitě, že Rhapsody s čenicem za-bořeným do sněhu u rohu domu vzhlédla a našpicovala uši. Oči-ma už vyhledávala zlého vetřelce. „Promiň,“ omlouvala se hned Kara. „A pospěš si. Honem si to tady všechno vyříd' a pojd' do-mů. Mrzne.“

Znovu se dlouze napila vína a cítila, jak se zevnitř zahřívá, zatímco Rhapsody dováděla ve sněhu, poskakovala a nadhazo-vala bílé chuchvalce ze závějí a pak si setřásala ledový poprašek z čumáku. Ach, jak je bezstarostná, pomyslela si toužebně Kara, když vtom zaslechla vzdálený zvuk tryskového motoru. Zvrátila hlavu k obloze a snažila se něco rozeznat přes tlustá mračna. Ně-kde vysoko nad nimi se vznáší letadlo plné lidí, kteří někam ces-tují a kvůli tomu se řítí noční oblohou na neznámé místo. Zamr-kala. Na řasy se jí přichytily sněhové vločky.

Co by za to dala, aby mohla někam odletět...

Aby mohla zapomenout.

Jenže to už vyzkoušela. Před lety se vydala do Evropy. Nepo-mohlo jí to. Všechny vyhlídkové cesty a výstavy, hrady a galerie a hromady lidí naprosto nedokázaly zabránit tomu, aby se v myšlenkách nevracela zpátky do srubu u Cold Lake. Ani Eiffelovka, Louvre nebo Notre Dame v Paříži, ani Big Ben a Buckinghamský palác v Londýně, ani hrady na Rýnu, krásná vila u jezera Como, pokojík nad barem v Belfastu... to všechno měla ve vzpomín-kách velice rozmazané, ovšem bolest naopak dosti zřetelně pře-trvávala a pocit viny se jí držel jako klíště. Měla za sebou i četná stěhování – do Portlandu s tetičkou Faizou, pak na vysokou do Kalifornie, přestoupila do Denveru a nakonec promovala v Ba-ton Rouge na louisianské univerzitě, a přesto se nedokázala těch

strašných vzpomínek zbavit. Vystřídala nové přátele, nová místa, nové začátky. Bezúspěšně.

Opravdu si myslela, že před svou minulostí může utéct?
Bláhová!

A jaká ironie, že jediné zaměstnání, které dokázala získat, se vyskytovalo také tady v Oregonu, necelou hodinku od jezera Cold Lake a od domu, kde k té hororové katastrofě došlo. Její život opsal dokonalý kruh, dostala skvělou příležitost „čelit minulosti“ a „vyzvat na souboj své demony“, jak jí celá léta všichni radili. Ale jak to skončilo? Pořád byla uzlíček nervů. Možná jím zůstane na zbytek života.

A dům, ve kterém vyrůstala? Ten v Portladu, který zdědila – nebo tedy zdědí za necelé dva týdny? Momentálně v něm přebývá tetička Faiza, která se do něj nastěhovala asi tak měsíc po tragédii. U soudu vykřikovala, že Kara potřebuje „stabilitu“, „dům, který zná“, „místo, které ji ukotví“. Jenže starý dům vysoko ve West Hills byl vším, jen ne jejím domovem. Byl místem, kterému se vyhýbala dokonce do takové míry, že bydlela u Merritta Margroeva a jeho druhé ženy, než by přebývala v tom obřím sídle s výhledem na město a se všemi duchy své minulosti. Ačkoli ke krvavému masakru její rodiny došlo nějakých devadesát kilometrů od tohoto domu s nádherným výhledem, Kara se zde zkrátka nikdy doma necítila. A už vůbec ne po tom, co se stalo. Cítila, jak se jí svírá srdce a jak ji pálí v očích, když vzpomíná na šťastné dětství, které tak krutě ukončil nějaký maniak v horách těsně před Vánoce.

„Překonej sama sebe,“ promluvila nahlas a všimla si, že vypila skleničku. Nejvyšší čas na další. A pak ukončí tenhle mejdan se sebelítostí. Kdo koneckonců tvrdil, že ty její vzpomínky jsou tak šťastné? Hlava jí dobře nesloužila, obrazy ze šťastného dětství byly mlhavé, ve vzpomínkách zely díry a všechny ty nostalgické útržky minulosti nebyly ničím jiným než střípky, kousky, možná jen sny, spíchnutými dohromady, ale přesto značně otrhanými a neucelenými. Zrovna teď o nich nechtěla vůbec uvažovat. „Tak honem, Rhap!“ zavolala na psa.

Vrátila se dovnitř a Rhapsody dohopkovala za ní a vytrásla si z kožichu sníč a kapičky. „No jo, jen do toho! Čistá podlaha je beztak přežitě.“ Jakmile Kara zamkla, sundala si kabát a šálu, pověsila si je k zadním dveřím, pak si rozepnula kozačky a odkopla je směrem k držáku na deštníky. „Večeři?“ zeptala se a připravila fence misku, než si dolila sklenku.

Cestou nahoru do ložnice pohlédla na hodinky. Těsně po šesté. „To je dost dobrý,“ pochválila se a převlékla se z džínů a svetru do oblíbeného vytahaného pyžama.

Zahlédla svůj odraz v zrcadle. Byla bledá, tváře propadlé, flanelové pyžamo jí bylo minimálně o číslo větší a zuby měla zabarvené červeným vínem.

„Smutný pohled,“ řekla svému odrazu. Zatímco většina sedmadvacátnic by se připravovala na zábavný večer, ona se zavírala doma. Večírky už také vyzkoušela, choďovala do klubů, seznamovala se s vrstevníky, ale od promoce neměla moc zájem chodit se povyrazit. Což byl možná jeden z důvodů, proč jim to s Bradem nevyšlo. Jeden z mnoha.

Vrátila se do přízemí, dolila si víno a v obývacím pokoji se podívala na knihovničku vedle krbu, kde spatřila jedinou fotografii, na které byli oni dva. Stáli pod palmami, bok po boku, před sebou drželi sklenky šampaňského a za nimi zářilo floridské slunce. Jenže sklo rámečku fotky prasklo, což byl důkaz jejich poslední hádky. Kara i tak považovala za vhodné nechat fotku vystavenou i s prasklinou, přestože jí připomínala praskající ledy na Cold Lake před dávnými lety.

Nezcházej tak daleko. Snažila se tento směr úvah okamžitě zarazit.

A také nemyslet na Brada.

Jak se říká, on už patří minulosti. Pustila si plynový krb, posadila se na pohovku a poplácala polštář vedle sebe, aby si k ní přisedla Rhapsody. Ta na pohovku radostně vyskočila. Kara sáhla po ovladači a pustila televizi. Ze zvyku přepínala kanály, přeskakovala tipy na nákupy, pořady o vaření, programy pro kutily

a pak nejrůznější lovce krokodýlů a hledače zlata, dokud se nedostala na zpravodajství. Samozřejmě rozebírali masakr u Cold Lake, který se dostal do popředí zájmu kvůli zvrácení soudního rozhodnutí o odsouzení Jonase McIntyrea a jeho nadcházejícímu propuštění z nápravného zařízení. „Paráda,“ zamumlala a poslouchala, jak reportér shrnuje známá fakta a na obrazovce se míhají její rodinné fotografie a záběry jejich domu v horách, kam tak rádi jezdívali. „Prostě... paráda,“ opakovala.

Reportér převyprávěl ten krvavý příběh oné noci.

Prostá fakta seřadil následovně:

Zavraždění čtyři lidé: Samuel McIntyre, jeho manželka Zelda a dvě jejich děti – Samuel McIntyre mladší a Donner Robinson. Na místě zahynul také detektiv Edmund Tate, policista, který v neďalekém srubu trávil dovolenou a který sám zachránil život Kary McIntyreové, nejmladší dcery Samuela a Zeldy.

A kdo se dodnes pohřešuje? Marlie Robinsonová, dcera Zeldy McIntyreové a jejího prvního manžela Waltera Robinsona. Marlie byla naposledy viděna osudové noci.

Druhý syn Samuela McIntyrea staršího Jonas, který útok zázračně přežil, ale utrpěl vážné zranění, byl nakonec u soudu z těch strašlivých činů usvědčen.

Nyní se však díky novým skutečnostem odsouzení Jonase McIntyrea zrušilo. K jeho propuštění mělo dojít po téměř dvou dekadách ve vězení. Strávil víc než polovinu života za mřížemi. Reportér ještě dodal, že Jonas vždycky přísahal, že je nevinný.

Policie tedy otvírala značně vychladlý případ.

Ocení jakoukoli informaci od veřejnosti.

„Tohle právě přišlo,“ oznámil hlasatel ve studiu a sklopil oči ke stolu. Vzápětí prudce vzhlédl. „Máme naprosto čerstvé sdělení. Dostali jsme zprávu, že Jonas McIntyre byl dnes odpoledne propuštěn. Naše zpravodajka čeká u věznic... Marilyn?“

„Cože?“ zašeptala Kara a zírala na obrazovku. Samozřejmě se na ní hned objevila zpravodajka zachumlaná do červené lyžařské bundy s logem televizní stanice na rameni. Trochu mhouřila

oči proti padajícímu sněhu. Za ní se tyčily ponuré zdi věznice Banhoff.

Kara civěla v televizi na obrovskou betonovou stavbu, v níž přebývali někteří z nejhorších zločinců v historii Oregonu. Tuto budovu viděla na vlastní oči, navštívila tam Jonase, všimla si strážních věží a žiletkového drátu na betonových zdech. Těžce polkla. Srdce jí bušilo v uších. Jonas je venku? Už? A nikdo jí to neřekl?

Na obrazovce probíhal proužek s automaticky generovaným titulkem: JONAS MCINTYRE, PŮVODNĚ USVĚDČENÝ JAKO PACHATEL MASAKRU U COLD LAKE, BYL PRÁVĚ PROPUŠTĚN Z VĚZENÍ.

4. KAPITOLA

Ach bože.

Pod Karou se podlomila kolena.

Reportérka mluvila dál a Kara se snažila soustředit na její slova. „Je to tak, Elliotte, právě jsme se dozvěděli, že Jonas McIntyre vyšel z tohoto vězení někdy po obědě. Podle původního plánu měl být propuštěn koncem tohoto týdne a my zatím nevíme, proč se datum změnilo, ale...“

Zbytek jejího projevu vnímala Kara jako z velké dálky.

Zírala na obrazovku a vůbec neviděla stůl ve zpravodajském studiu ani hlasatele, a dokonce ani vězení, a neslyšela, co kdo říká. Uvízla totiž ve své vlastní pavučině obrazů z oné příšerné ledové noci. V duchu se vracela k tomu, co si pamatovala: červeno-modré majáky policejních vozů, jejichž světlo se odráželo na sněhu. Jonas celý od krve a v bezvědomí na nosítkách, když ho přenášeli do sanitky. Své divoce jektající zuby, mokré vlasy, téměř omrzlou kůži, když ji policistka zabalila do ručníku. Policisté všude – kolem domu se jich rojilo na tucty. Žlutá policejní páska, jejíž jeden volný konec se třepotal na nízkých větvích zasněžené jedle.

Byla v šoku ale nezraněná – jak sdělil lékař na pohotovosti laskavé mohutné ženě ze sociálky. Ta měla na hlavě ručně pletenou čepici a byla cítit levandulí. Na policejní stanici vtrhla

tetička Faiza, celá rudá v obličejí. Snažila se ovládat, ale zoufale se jí to nedařilo. Třásla se a vzlykala a pevně objímala otupělou mlčící Karu.

Teď Kara zamrkala a uvědomila si, že se jí po tvářích koulejí slzy. Vztekla si je utřela.

Jonas je na svobodě?

Jak je možné, že se to nedozvěděla?

Proč jí to někdo neoznámil?

A co když oznámil? Kolik hovorů jsi nepřijala nebo rovnou odmítla?

Nepřítomně se napila. Všimla si, že se jí ruka třese tak strašně, až víno ze skleničky vybryndala.

Uklidni se. Je na svobodě. No a co?

Nepovažuješ ho přece za vraha, že?

Kousla se do rtu.

Ach, Karo. Co sis celou tu dobu nalhávala?

„Mlčí!“ okřikla se a vstala. Nedokázala zastavit třás ruky, víno kapalo na zem, a jakmile došla ke dřezu, vylila do něj zbytek.

Podívala se z okna do temné noci a neviděla jen mihotavý odraz televize v okenní tabulce, ale i svůj – obličej bledý jako smrt, velké zapadlé oči, vystouplé lícní kosti.

Koho se snaží obalamutit? Tetičku Faizu ne. Ani doktorku Čou. Dokonce ani sebe, popravdě řečeno. Je pořád ta stejná vyděšená holčička, kterou před dvaceti lety zamkli na půdě, holčička, která viděla krvavé následky masakru členů vlastní rodiny.

Ačkoli soudili Jonase, měla Kara pocit, jako by před porotou stála i ona.

Bylo to tak dávno, ale přitom dost blízko na to, aby měla dojem, že stačí natáhnout ruku a dotkne se toho. Jako by to bylo včera.

Kaře bylo osm, když seděla na tvrdé židli na stanovišti svědků. Malá osiřelá holčička. Vyděšená. Bála se, že řekne něco špatně. Sice jí vysvětlili, oč půjde, navíc byla chytrá – „působí starší, než kolik jí je“, říkala tetička Fai –, ale stejně...

Soudkyně byla tmavá žena v černém hábitu, v brýlích bez obrouček a seděla vysoko nad ní. Pronikavým pohledem si Karu zkoumavě měřila, zatímco jí právníci kladli otázky, jimž stěží rozuměla, ale odpovědi znala. Byla předem informovaná, jak reagovat. Chodili až k ní, usmívali se, navenek se ze všech sil tvářili přátelsky, jako by byli jen zvědaví, ale ona dobře věděla, oč jde. Instinktivně vycítila temnější účel jejich otázek. Vzpomínala, jak se musela nutit, aby jim pohlédla do očí, aby vypadala klidná, zatímco si žmoulala prsty. Vlastně se jí zdálo, že její prsty žijí vlastním životem.

Připadalo jí to nekonečné.

Teď, o dvacet let později, se Kara pokoušela zbavit pocitu, že je v pasti, jako tehdy na stanovišti svědků. Snažila se všechno hodit za hlavu a soustředit se na televizi. Jako dospělá už věděla mnohem víc o tom, co se stalo. Chápala, že s ní – osmiletou osiřelou holčičkou v obrovském šoku po té katastrofě – manipulovali. Všichni. Žalobci, obhájci, tetička. Sakra, opravdu všichni.

Sáhla pro prázdnou sklenku ve dřezu, ale rozmyslela si to a vrátila se k televizi. Přetočila si zprávy na začátek a tentokrát se pokoušela soustředit už od chvíle, kdy promluvila reportérka před vraty věznice.

Jako hypnotizovaná sledovala reportérku zpravodajství v lyžařské bundě, která svůj proslov uzavřela a loučila se: „Takže už vracím slovo tobě, Elliotte,“ řekla. Sněhové vločky se jí sypaly do vlasů a za ní se hrozivě tyčila zeď věznice.

Kaře se sevřel žaludek.

Věznice Banhoff byla totiž Jonasovým domovem po celou dobu jeho dospělosti.

Zabzučel jí mobil, a tak odtrhla pohled od televize a pohlédla na maličký displej. Objevilo se na něm jméno tety Faizy. Zase. „Super...“ Neměla náladu mluvit se ženou, která ji vychovala a která se od mámy lišila jako noc ode dne. Těžko uvěřit, že byly skutečně sestry.